

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería-Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba** y **Puerto-Rico**, 15 rals, **Estranger**, 18 rals.

UN BON BALDEO.

AVANTS de que pujessin ja ho sabia. Quan torni a pujar en Sagasta, si es que hi arriba a temps, succeirà lo mateix.

Y no cal dir que succeirà lo mateix lo dia que puji l'esquerra, si l'esquerra puja algun dia.

Y 's repetirà la funció quan torni en Cánovas, si es que la comedia que uns y altres representen no arriba a tenir lo desenllaç que l'hi correspon.

Parlo de la falta de respecte a la voluntat del país. Parlo de las manipulacions electorals, per fabricar una majoria adicta.

Parlo de la suspensió dels Ajuntaments, de las dimissions que 'ls exigeixen, de las multas que 'ls clavan, de las persecucions a que 'ls subjecten, dels medis violents qu'emplean los governadors de las provincias, per sortir ab la seva, costi lo que costi.

No hi ha remey, y 'l mal augmenta de dia en dia. Avants tot això 's feya d' amagatotie: un resto de pudor impedia als governants procedir a la descarada: avuy se fa la trampa a la vista del públich, y fins qui més trampeja, té la pretensió de contréure més mèrits, y de adquirir fama de bon governant y home de importancia.

Si algú en lo terreno dels negocis particulars ó dels tractes y relacions comercials jugués tant brut, aniria a presiri sense remey, y la deshonra tacaria 'l seu nom, per un sempre més.

En lo terreno politich, ab tot y tractarse d' un objecte tant gran, com es la sort del país, no hi ha tal crim, no hi ha tal deshonra. Es licit falsificar la voluntat de la nació. ¿Licit? Es més que licit, es un mèrit.

Perseguir al ignocent y premiar al culpable, corrompre y premiar la corrupció, alentar lo caciquisme y posar al home honrat en lo trist cas de no poder pendre part en la politica, per repugnancia de tacarse.... ¿No forma tot això una sèrie de delictes abominables, que s' escapen a la acció de la ley, porque ells tenen la paella pel mànech, pero que no poden escapar-se al fallo de la conciencia pública?

Y no 'm vingan are 'ls conservadors, dihent que 'ls fusionistas van fer més ó pitjor.

Y no 'm vingan tampoch los fusionistas alegant que 'ls conservadors van comensar.

No: l' un es negre y l' altre es negre també, y dos negres may fan un blanch.

Lo país, la gran, la immensa majoria dels espanyols no son conservadors, ni son fusionistas, y al trobarse insultats, desconeguts y estafats, no poden consolarse veyent que 'ls partits que turnan en lo poder s' enco-

manan la ronya de la immoralitat y l' epidemia de escándol.

Per 'xo no feyam cas dels jemechs dels conservadors quan en Sagasta, pera fer unas cortis sagastinas, passava per tot y tot no atropellava.

Per 'xo tampoch fem cas avuy dels jemechs, dels planys y de las protestas de 'n Sagasta contra 'ls atropellos dels conservadors.

Desde l' oposició tots cridan; pero desde 'l poder tots atropellan a qui més pot, y la má que manipula es cada dia més ferma, y 'l manipulador cada dia més descarat.

Aixó sí: las estafas comesas en detriment de algun dels partits qu' estan en job, may son perseguidas per aquest partit una vegada alcansa 'l poder, tenint medis per desaguiar a la ley. Tots se contentan ab emplear las mateixas armas contra l' enemich, que ab aixó n' hi ha prou per tirar endavant y riure's de tot.

Verdaderament, aixó s' ha de acabar.

No pot ser per més temps la noble Espanya escándol y ludibri de las nacions civilizadas.

¿Que dirian de nosaltres, si consentissem que las llibertats públicas y 'ls drets més sagrats del ciudadá quedessin enterrats, no sota las escorias de un volcá encés per las passions ardorosas dels partits suicidas, sino debaix de un immens pilot de escombrarias?

Morir trossejats per nosaltres mateixos es una desgracia honrosa; pero inclinar lo cap y deixarnos cubrir d' inmundicia, únich género ab que trafican los partits que avuy turnan en lo poder, fora un immens, un irreparable vilipendi.

Los nostres pares no van reparar en sacrificis per conquistar la llibertat constitucional. Dineros, llágrimas y la sanch de las venas donavan generosos, los uns en lo patibul, los altres en lo camp de batalla, ansiosos de ser lliures. ¿Y hem de consentir nosaltres que aquella bandera victoriosa y honrada, serveixi avuy de aixuga-má de mans brutas?

¿Que l' esqueixi l' absolutisme, avants que la deshoncin los que 's diuen liberals y fan tal despreci de las conquistas de la llibertat! Primer que la anarquia la despadassi, avants que la corrupció ordenada la pudreixi!

Es hora, sí, es hora de que 'l país surti del ensopiment en que 's troba, venci repugnancias en que l' han fet incorre, y ab veu viril, cridi:—¡Ja n' hi ha prou!

¿Que son aquests parassits de la politica arrapats al pressupuesto, davant del país?

¿Qui es capás de contrarrestar l' esforç unánim de un poble que vol salvar-se?

¿Endavant!

Un partit hi ha que pot haver sigut desgracia; pero que no ha sigut may infame, ni trampós. Té la conciencia neta y las mans netas també com la conciencia. Lo partit republicá, sense distinció de fraccions, ha respectat sempre la voluntat del país y la puresa del sistema electoral. A n' ell, donchs, l' hi correspon l' iniciativa. Que la prengui.

Sí, que la prengui ab decisió, ab energia, ab fermesa, disposat a tot. Que no s' escatimin los sacrificis, si 'ls sacrificis son necessaris. Disposat a tot, a tot entera-

ment, demostrí lo que val, lo que pot y la bondat de la causa que defensa. Lluitar per la puresa electoral, es lluytar per l' honra de la patria. Sufrir persecucions per ella, en aquests temps de descreguts, equival a reanimar l' esperit de la nació, a tornar a encendre en tots los cors lo foch de la idea, a redimir per medi del martiri a una nació desventurada.

¡Ah, si 'ls homes que avuy estan al davant de las fraccions democráticas, ens volguessen entendre!

¡Ah, si tots los demócratas ens volguessen seguir!

¡Que prompte, pero que prompte fariam net!

P. K.

L' ENTERRO DEL CARNESTOLTAS

STUDIANT cóm y de quina manera passaria la tarde, y pensant hont l' aniria a enterrar, m' estava jo aquet dimecres, repapat en la cadira, després de haver dinat en pau y gracia de Déu.

Per més que m' ocorrián mil projectes distints, cap me semblava prou bó; y triant y remenant com la noya que 'n festeja molts y al últim no 's casa ab ningú, vaig acabar per abandonarlos tots. Y vels' hi aquí que, rumiant y cavilant y fent calendaris, vaig comensar a ensopirme, y ara una mica, ara un tros, vaig quedarme defuítivament adormit de cap a la taula.

Del dormir al somiar no hi ha més que un pás: lo meu esperit va donarlo, y 'm vaig trobar somiant al mitj del dia.

Pero ¡quin somni!

Figúrinse que jo m' estava a la vora d' un camp sembrat d' anfalls, per hont pasturavan ab tota tranquillitat déu ó dotse carlistas deslligats: a la quenta també l' enterravan.

De repent vaig sentir que una má 'm tocava: 'm giro y veig una noya molt simpática que 'm feya la saluteta.

—¿Que se t' ofereix? vaig preguntarli (somiant, per supuesto.)

—Vinch a convidarte.

—¿Convidarmel ¿a qué?

—A enterrar lo Carnestoltas.

—¡Bravo! ¿qui paga?

—Ningú.

—¿Cóm s' entén? ¿qué menjarém, pues?

—Res: jo 't convido a enterrar lo Carnestoltas, y nó a menjar.

Jo 'm vaig quedar mirántmela, com volguent dir: —¿Ja sabs lo que 't pescas?

—Bé, vá prosseguir: ¿vens ó nó?

—Pero ¿a qué tréu nas aixó d' enterrar lo Carnestoltas sense brenar?

—Noy, est molt impertinent: no estich per més interrogatoris. Digas si vens, y acabém.

—Ja veurás... ja veurás... ¿riurém, al ménos?

—¡Oh, aixó sí! T' asseguro que no 't doldrá l' haver vingut. Si 'm conequesses, ja no ho preguntarias.

—¿Sí? ¿qui ets?

—Soch la...
Y acostantsem á l' orella, vá dirme 'l seu nom.
Ara no pensin mal. No va dir República, ni Democracia, ni cap d' aquestes atrocitats.
Siga com vulga, al sentirlo jo 'm vaig decidir.
Y 'ns vam posar á caminar.
Tris, tras... tris tras, ella davant, jo darrera per no infundir sospitas, vam anar montanya amunt.
—Ja hi som, vá dirme la... etc., al cap d' una estona: aquí s' ha de fer la gran festa.
En efecte: la festa prometia ser magnífica. Figúrinse que no vaig veure res absolutament: es á dir, si, vaig veure un sot y una estora que á la quinta tapava alguna cosa.
—Bé, vaig preguntar á la cicerona: ¿qué hem de fer ara?
—Interinament, preném asiento.
Jo 'm vaig assentar á terra: ella vá fè 'l mateix.
El poch rato compareix un individuó.
—¿Véus? vá dirme la fulana: aquest es un zorrillista.
Pasan dos minuts y vé un altre personatje.
—Mira, vá tornar á dirme: aquest es un esquerrá desenganyat.
Un altre compás d' espera y acút un nou convidat.
—Aquest es un federal práctic.
En fi, per acabar, xano xano, van anar venint:
Un democrata progressista.
Un republicá històrich.
Un sagasti desensagastat.
Y dos ó tres convidats més: total nou ó deu.
—Senyors, vá dir la nena quan nos vá veure reunits: sembla que ja hi som tots. Per lo tant podém ja enterar lo Carnestoltas. Lo sot está á punt: ¿aném?
—¡Aném!—vam respondre tots: (hasta jo.)
Precedits de la minyona, vam diriginos á la vora del clot, y un dels concurrents vá alzar la estora...
¡Era... Carnestoltas! Pero ¡tant bèn fet, tart pastat, tant igual!
Tots vam llenzar una riatlada inmensa, sonora, piramidal: riatlada que repetida per l' eco vá anar reumbant per aquellas fondaladas d' una manera diabólica.
Y... aquí 'm vaig despertar.

¿Qué tal? ¿qué me 'n dihen d' aquest somni?
¿Los agrada, eh?
¡Ah maliciosos!

escriuen de Santa Coloma de Farnés:
«Pocas casas després d' entrar en aquesta vila, s' hi trobava una iglesia coneguda per la capella de Sant Sebastia. Uns quants que ce-vian tenir diners ó llana de sobras van tirar-la á terra substituint-la per una iglesia bastant grandota, alta y forta, que segons tinch entés servirá de parroquia, perque la gent de aquell barri per anar á missa no ho tingan tant cansat. Las obras, per falta de cacau ó per lo que siga, van estar vuit ó deu mesos paralizadas.
«Pero vé! hi aquí que durant l' últim octubre vá haver-hi á la vila una passa de tifus, y no vá faltar esquilat que fés córrre que las tals malafias las enviava Sant Sebastia perque no l' hi acabavan la casa pairal. Ab aquesta treta van tornar á arreplegarse llanmas y desde llavors las obras han anat seguint á tota maquina.
«La senmana passada, mentres acabavan de cubrir, vá caure un cap de viga desde la teulada (una elevació de tercer pis) arreplegant á sota á un pobre manobre que vá morir al cap de tres dias. Algú s' estranya de que Sant Sebastia no l' ajudés; pero no es estrany: al pobre me 'l tenen tapat ab un cobrellit, perque la pols y 'ls esquixos de morir no l' embrutin. Naturalment, com que no ho veyá no hi té cap culpa.
«Y are veuran vostés com los que tenen diners per alzar iglesias, no tenen un ral per la viuda del manobre, que ha quedat pobre y ab una criatura de tres ó quatre mesos.»

A Velez Málaga s' ha vist una causa per assassinat contra un capellá. Lo fiscal demana contra ell vint anys de presiri y l' acusació privada la pena de mort.
¡Quins exemples més consoladors!
Los diputats fusionistes encare 's reuneixen en lo Congrès y que allá arrencan la pell al govern.
A n' en Canovas se l' hi posa la mosca al nas, y envia un recado á n' en Sagasta, dihentli qu' es intolerable que 'ls salons del Congrès quedin convertits en club.
Y en Sagasta respon: que si algú s' atreveix á tancar las portas del Congrès sense esiar disoltas las Co. ts,

ell sostindrà 'l seu dret, ab la constitució á l' una má y un trabuch á l' altre.
No tingan por: no arribará la sanch al Manzanares.
Al Ajuntament carlí de Manresa l' hi han donat de baixa.
La vritat es que ab motiu de la causa que 'l tal Ajuntament seguia al periódich *La Montaña*, vá quedar en descubert de tal manera, que no hi havia més remey que ficarlo dintre de una boyna y durlo als tribunals ab molt cuidado.
Ja hi es.
Are que parli la justicia.
Jo 'm guardaria molt de dirho; pero ho ha dit lo fiscal de la Audiencia de Alicante.
L' aludit Sr. fiscal acusant á un assesi, vá dir que 'l crim vá cometres en l' any 1874 y que desde llavors lo criminal venia disfrutant de la *protecció de las autoridades*.
Y després encare dirán que las autoridades no son *proteccionistas*!
Enotenemos: las autoridades desde l' any 74, ó com si diguesem, desde la caiguda de la República.
A Uldecona fins han tret als estanquers, perque, segons sembla, lo vendre cigarros y paquetillas influeix moltíssim en la política.
Los estanquers destituits eran: una pobre vinda de més de 70 anys, que 'n feya més de quaranta quatre que tenia l' estanch. Un veterano de la primera guerra civil que havia prestat serveys importantíssims. Y un llicenciat del exercit, que havia fet ab molt iuhiment tota la campanya de Africa.
¡Pobres servidors de la patria!
¡Lo monstroo no respecta res!
Cosas estranyas:
Arriba á Espanya 'l conde de Paris, pretendent al trofo de Fransa y per lo tant perturbador de las instituciones republicanas que aquell nació s' ha donat y qu' están reconegudas per tota Europa.
En Canovas surt á rebel y 'l govern l' ompla d' obsequis. S' hospeda á Pa'acio. Se fan festas en honor seu.
¿Qué dirian los conservadors si 'l Sr. Ruiz Zorrilla, pretendent á la presidencia de la República española, se 'n tornés á Paris, y M. Ferry i' anés á rebre y M. Grevy se 'l endugués á casa seva?
M' agradaria saberho.
A veure ¿qué dirian?
Al donar compte de la vinguda, de don Pere Diz Romero, diputat per O'ot, deya 'l *Brusi* que havia arribat D. Joseph Diz Romero.
¡D. Joseph!
Pel que puga ser lo *Brusi* dona per patró á n' en Diz Romero, 'l sant de la paciència.
Los socios del Cassino conservador de la Rambla de Canaletas se queixaren durant lo Carnestoltas, de que al passar certs carros de la Rua 'ls apedreguessin ab confits y blat de moro.
¿Pero qué més volen los consejadores del cassino?
Los confits per en Fontrodona.
Lo blat de moro per en Cuyás.
El *Progreso* de Madrid publicava un article ab lo següent lema:
«Las monarquias novyas moren á mans dels seus enemics; las restauradas á mans dels seus amichs.—*Lamartine.*»
LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Vivia á Vidreras un honrat propietari, casat civilment. Trobantse malalt de gravetat, lo rector vá negarse á administrarli 'ls últims sacraments anyadint que tampoch l' hi daria terra sagrada, si no s' casava per l' iglesia. Segons lo rector, los dimonis ja voltavan lo llit, per endúrsele n' al infern en cos y ánima.—La familia vá acudir á casario, y al acte de anarho á fer, morí 'l malalt, com si aquella exigencia del rector hagués sigut fulminant.
La societat *Casino español* de Valls, á imitació de algunas altrás de la mateixa ciutat anava á fer sortir la música lo dia 14 del corrent, y l' arcalde, sense més ni més, vá fer tancar las portas del local, enduhentse n' las claus. Fins dos dias després no vá permetre que s' obrís. La causa de aquesta arcaldada era, segons sembla, la mort del rector. L' arcalde volia que tothom se posés trist ab motiu de aquesta mort, y no vá lograrho del tot, perque al menos la majordona que ho heredava tot, no tenia motius per estarne. No aixís lo pare y demés familia del difunt, á qui aquest no vá deixarlos un mocador per aixugar-se las llágrimas. Tot per la majordona.

A SANTA RITA
ADVOCADA D' IMPOSSIBLES.
Santa benaventurada
que en ta mansió ce estial

vius libre dels vituperis de n Cánovas y en Pidal;
Escolta avuy una mica, escolta per compassió las amarguissimas queixas d' aquesta pobra nació.
Estém en un mar d' engúnias, estém que no podém més; sense menjar, sense feyna, sense llum, sense diners...
Havém acabat la calma, havem acabat l' humor, la confiança y la paciència... ¡Fem pena. llástima, horror!
L' un crida, l' altre somica; l' altre diu mil disbarats l' altre mossega á tot bitxo... sembiém un orga de gats.
Y tot vé, Santa piadosa, tot vé de teni un govern que 'ns ha transformat l' Espanya en sucursal del infern.
Dirigeix una mirada sobre aquest pobre país, y vé si may en ta vida has vist res més infelís.
Estém governats pel monstroo, y 'l monstroo está tant cremat, que 'ns regala unas trespadas que arriban á fer fredat.
Espavila als pobres diaris, esquilmá als contribuyents, no deixa menjá als democratas y mata als ajuntaments.
No vol que ningú enrahoni, no vol que 's mogui ni un dit, ni que fassi sol de día, ni menos lluna de nit.
Al que obra la boca, morma; al que obra 'ls ulls, arrestat; xurriacada á troixe y motxe, y viva la llibertat...
¡Ay, piadosa Santa Rita: salvans d' aquest desgovern! ¡librans tant aviat com puguis d' un sufriment tant etern!
D' uns quants anys á aquesta banda, sempre hém tingut governants de lo més dolent y perro que s' ha vist entre cristians.
Pero un govern com lo d' ara tan ret ech y testarut, ja ho pots di á qualsevol puesto, no l' havíam may tingut.
Aquells nos donavan truco, pero podíam cridar: aquell s' casi bé 'ns pelavan, pero 'ns deixavan menjar.
Aquest d' ara 'ns atropella, y no podém dir mal d' ell, nos deixa sense camisa y encara 'ns busca la pell.
Nos lliga de mans y camas, nos fa assotar pels sayons y després de tot, ordena qu' estiguem bèn contentons.
¿Qui 'l soporta? ¿qu' l' aguantá un sufriment tant etern?
¡Oh, ce estial Santa Rita, apartans d' aquest govern!
Fes que la pobreta Espanya pugui al menos respirá; pórtala á qualsevol puesto, hont tingui llum, ayre y pá.
No volém está ab la vida dia y nit sempre en un tris; no volém á lotas horas sentir aquest haf de mestis.
¿Qué havém fet perqué 'ns castiguin d' un modo tant horrorós?
¿Per quins cinch sous hem de véurens als péus dels conservadors?
¡Ah, prou, prou piadosa Santa! Ja estém cansats d' ensumar los perfums d' aquesta truyta que n Cánovas va guisar...
Vés si 'ns trobas un reliro, que 'l trobarás si tu vols, hont puguem ané á amagarnos setze millons d' espanyols.
¡Corra, corra! No 'ns importa que sigui al cel ó al infern: lo cas es pogué escaparnos de las mans d' aquest govern.
C. Gumá.
REVISOR
E un periódich de Madrid:
—Pero digasme, ¿ab quinas influencias contas en lo distrito pe qual te presentas?
—¿Qué vols que 't diga, si ni me oos sé á quina provincia pertany? ¿Tot se 'n cuida en Romero Robledo?
Aixó 'ns recorda alló que contan:

—Tú, ¿quant t' ha costat aquesta leontina?
—No puch dirho, porque quant vaig adquirir-la a la botiga no hi havia ningú.

L' arquebisbe de Zaragoza ha dirigit una *admonició*, ó com si diguessen un rapa-poiwo, als capellans de aquella terra qu' enllesteixen la missa molt de pressa.

Ja 's coneix que l' Aragó es la terra de Chistavin. Hi ha capellá tant corredor qu' en menos de vuit minuts diu una missa de set kilòmetros. Y sense arremangarse la sotana.

Desde que governan los conservadors hi ha hagut setze periòdichs denunciats y quatre redactors han sigut condemnats a presiri.

Los periòdichs ja no representan la prempsa. La *prempsa* està representada per la tirania conservadora que 'ns aplasta.

En Romero Robledo, al discutir-se la lley provincial, vá atacar la disposició per la qual se concedia als gobernadors la facultat de posar multas de 500 pessetas.

«Cada gobernador ab aquestas facultats, será un Calomarde», deya en Romero Robledo, mostrant una gran indignació.

Pero en Romero Robledo ha pujat al poder y lo primer que ha fet ha sigut aprofitarse de la facultat de posar multas de 500 pessetas per disoldre á tots los ajuntaments d' Espanya que l' hi feyan nosa.

En aquest país per ser ministre no 's necessita sinó una condició:
Tenir molta barra.

En los Estats Units algunas donas han sollicitat del govern que se 'ls permeti seguir la carrera de pilot.

De manera que si se 'ls otorga lo que desitjan, algunas donas quedarán convertidas en *pilotas*.
¡Ab quin gust hi jugaríam, sobre tot si fossen guapas!

Llegeixin, qu' es molt bonich:
A Roma, segons diu un periòdich de aquella capital, un cotxe vá atropellar á una pobra dona: los guardias de policia ván detenerlo, y al alsar las cortinas per veure qui hi anava dintre, ván trovar qu' era Lleó XIII. Y are descrimise per enviar fondos al pobre *prisoner* del Vaticá!

La provincia de Tarragona vá en renou.
Hi ha una verdadera calamarsada de multas, suspensions de Ajuntaments y otras brometas per l' istil. Lo gobernador se diu Castañeda.
¿Qué ha de fer sino donar castanyas?

L' *Estandart*, periòdich madur, diu que 'l govern no se sortirà un punt de la legalitat.
Se comprén molt bè.
Per sortir-se de un puesto, avants es necessari entrarhi.

Dimecres mitj Barcelona vá anarlo á enterrar.
Per tot arreu vá haberhi brindis y banquetes.
¿No es vritat qu' es estrany que 'l govern consenti que tothom menjí?
Conservadors, aviat no 'us coneixerém.
¿Hont s' es vist deixar sense defensa al pobre Carnestoltas?

Parlant de las arbitrariedades del govern, diu lo *Globo*:
«Del mal no 'n surt més que 'l mal, Sr. Cánovas.»
¿Qué volen que 'ls diga! Lo qu' es aquesta vegada 'm sembla que del mal ne sortirà 'l bè!

Ab motiu de la misteriosa intentona contra 'l rey Umberto de Italia, contan que aquest vá dir:
—«L' ofici de rey vá sent cada dia més desagradable.»

Si jo hi tingués prou franquesa l' hi diria:
—«Aixó ray, se deixa aquest y se 'n pren un altre.»

A n' en Sadó, diputat per Sant Felíu sempre que 'ls conservadors governan, l' hi han concedit la créu de Isabel la Católica.

Aquesta créu, á dreta lley, hauria de durla al cementiri de la legalitat, colocantla sobre 'ls sepulcres dels ajuntaments de aquell districte, destituhits porque no volen prestarse á las cábalas de tant célebre personatge.

Pero la créu en Sadó se la posará ai pit.
May siga sinó porque puga dir-se:
—Darrera de la créu lo diable.

Diu lo corresponsal del *Brusi*, que encare que 'ls

valencians no 'l vulgan, no per aixó 's quedará en Martos sense districte.

¿Perqué?
«Perque conta ab la promesa y bona voluntat de 'n Cánovas del Castillo, y quan aquest se proposa un fi 'l logra, ja siga *creant*, ja *destruhint*.»
Crea y destruheix... Destruheix y crea...
Aixó no es un ministre... es una divinitat.
Una divinitat ab cara de tres déus.

Sr. Bernis, arcalde de Vich, escolti si es servit.
M' han dit que alguns contribuyents de la seva insula vigatana, suscribian una exposició, demanant al govern que 'ls librés de la felicitat de tenirlo á vosté per arcalde. Y m' han contat que vosté, sense encomenarse á Déu ni á Sant Antoni del porquet vá fer agafar al individu encarregat de recullir las firmas, apoderantse de l' exposició contra la voluntat dels seus firmants.

Aixó ab perdó siga dit, es política de llangonissaire. Pero miri que 'ls vigatans no son de carn de porch per deixarse lligar per tots dos caps com si fossen llangonissas.

Los esquerrans de Barcelona, segons diu algun periòdich, ván anar á donar las gracias al gobernador, per haverlos concedit dos ó tres puestos en l' Ajuntament.

La *Jornada* s' indigna y diu que no van anar á donarli tals gracias.

Jo opino com la *Jornada*.
Ván anarli á dir lo que diuhen los pobres quan acaban de rebre una limosna.

—Senyor gobernador, que Déu l' hi pagui la caritat.

Los periòdichs esquerrans coincideixen ab los conservadors atacant la reunió projectada de las majorias parlamentarias.

Es molt natural.
Los conservadors defensen lo pá.
Los esquerrans defensen lo rosegó.

Cada home po itich fá una llista dels seus amichs y la presentan á n' en Romero Robledo, porque 'ls fassa diputats.

Hi ha la llista de 'n Sagasta, la llista de 'n Martos, la llista del Duch de la Torre, la llista de 'n Montero Rios, la llista de 'n Becerra... y la llista de la bugadera.
Total: molta roba bruta.

L' *Independence belge* periòdich molt sério de Bruselas, denuncia á la fas d' Europa l' envio retribuit de bombos dirigits á n' en Cánovas, que 's redactan á Madrid y 's publican en certs periòdichs á tant la ratlla.

Un consell al mónstro.
Si vol que per tot lo mon lo conegan, no t' és més que contractarse ab en Bidet, y ell lo passejará de franch y l' anunciará en lletres grossas en tots los periòdichs.

Aixó al menos no 'ns costará cap quarto.

L' apotecari Fabié, corresponsal del *Brusi*, diu que l' afany de commemorar l' onze de febrer es una especie de *locura intelectual*.

Podria ser.
Pero podria ser també que com diu lo ditxo, los boigs al últim fessin bitllas.

—¿Véu aquell jovenet d' allá? deya un pollo á una senyora d' edat. Pues es fill d' un general.

La senyora movent lo cap:
—Ay senyor ¡vés qui ho diria, tant jove y ja es fill d' un general!

—¿Qué no ho sabs?
—No, digas.
—M' he casat ab la mèva cunyada.
—Crech que has fet bè.
—Si noy; porque alló de tenir dos sogras, francament, no fá per mi.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. KARADA.—*Im-pro-vi-sa-da*.
2. ID. 2.—*Cá-no-vas*.

3. SINONIMIA.—*Serra*.
4. ROMBO.—
F
M A L L
F A N A L
L L A M
L

5. GEROGLIFICH.—*Per quintos á las quintas*.
Han endavinat todas las solucions los ciudadanos Nas de punta inglesa. J. C. Llamarons, Kin-Fó y Dos Liberales; 4 Rosendo Paliu y P. R. M.; 3 Un de Vallis; 2 Dimoni Blau y Noy Gran y 1 no més Un Pastera y Un Barceloní.

KARADAS.

I.
Qui t' talent *hu-invertida*; y aixó 's comprén desseguida sens duptar:
Dos-terza es nena aixerida y encar que tres repetida pot anar.
Qui no gasta *quart-tercera* casi 's pot dir sens quimera qu' está mal; y als bons si bè 's considera los hi agrada en gran manera la total.

II.
Hu lo dos una delicia se tot blat per cullir tres, y al que l' hi falti condicia es fácil no culli res.

CIUTADÁ NOY GRAN.

SINONIMIA.

—Hola d' hont vens Agustí?
—De tot de la *Tot plural* que are m' acaba de di que passat demá 's total.

UN GRANUCA.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletres que digan: 1.ª ratlla, una consonant; 2.ª una dignitat inglesa; 3.ª un nom d' home; 4.ª un article per las donas y 5.ª una vocal.

DOS COMPANYS.

GEROGLIFICH.
×
a n i m a l
A × × O
N A

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Noy Gran, Cristófol Crispin, Un xinó, Roch Pelití y Kin Fo.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Anton Nas-gros, Mariner de la Turia, Un peixaté, Un Pastera, Ex-dos carlífulgos, y Un Barceloní.

Ciudadá Noy Gran: Insertarem lo ters de silabas y un rombo.—Dimoni-blau: Idem conversa.—J. C. Llamarons: Idem nivell de paraules.—Nas de punta inglesa: Idem dos geroqlifichs.—Bonifaci Malcarat: Lo quadro vá bè.—Nyit de la Bepa Rot: Mirarém de complaurel.—D. V. (Premiá de mar): Las noticias de algun compromís deuen venir ab la firma al peu y per conducto del corresponsal que respongui de l' autenticitat de la firma.—J. B. y G. Arboe: Lo mateix l' hi dibém á vosté.—Miko: Insertarem mudansa y logogrifo.—Pepet del Carril: Los so: ets no estan á l' altura de altres treball qu' hem rebut de vosté.—Joan Vilaseca: La poesia generalment está bè; are, publicarla en la *Campana* es bastant difícil.—Eudalt Sala: Insertarem lo que 'ns remet.—Dos Liberales. Idem lo rombo. Ciutadans B. R. Vidreras y A. D. Vallis: Quedan servits.

¿HOME Ó DONA?

CAPRITXO CÚJICH-EXTRAVAGANT, EN VERS,

PER C. GUMÁ

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab m'lt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

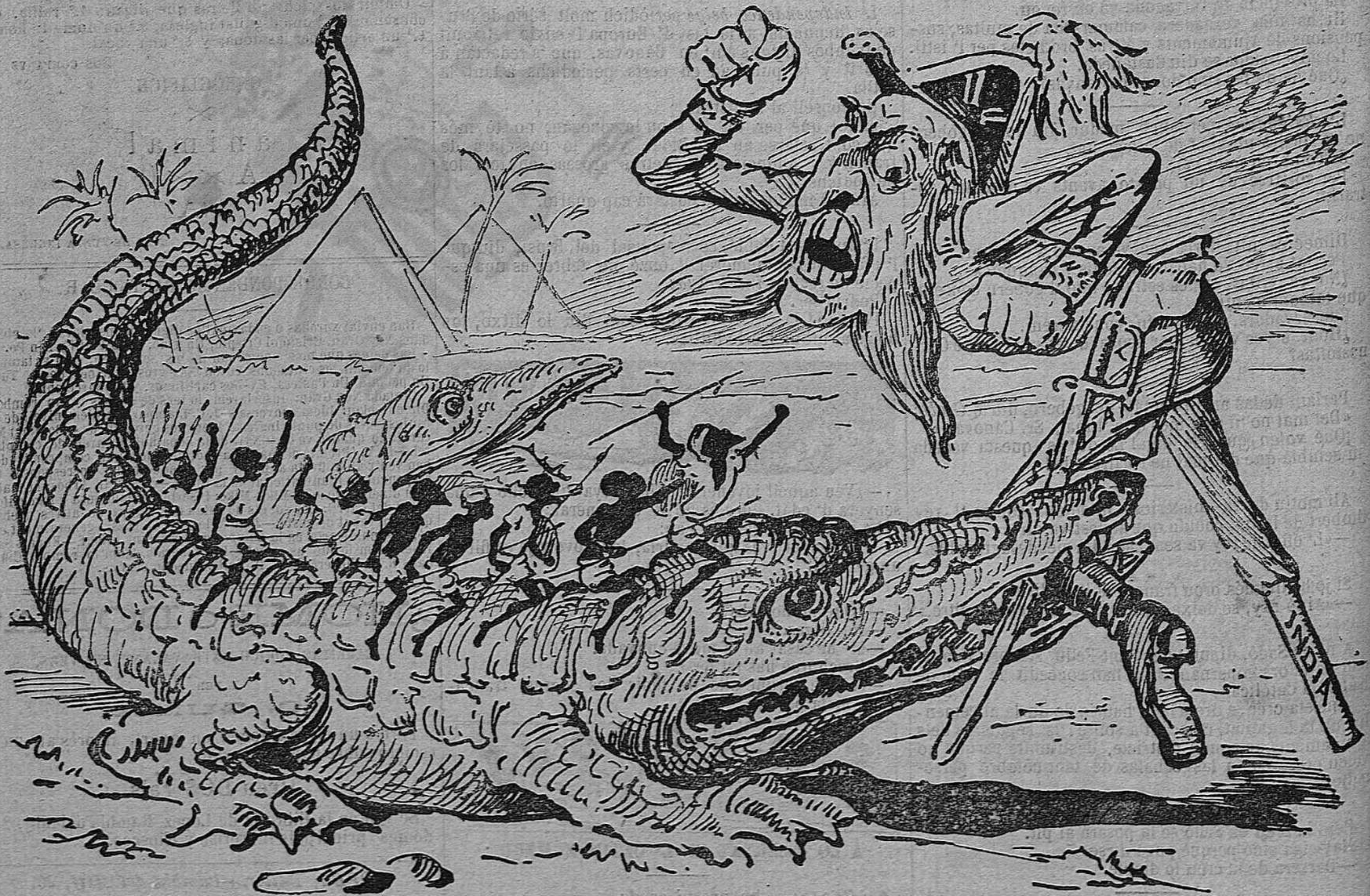
Se vén en la libreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, demés principals librerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.
Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

COSAS DE CASA Y DE FORA CASA.

Lo qui té la butlla y los que no la tenen.

Veyám si l' hi acabarán de fer mal bè las camas.